

Publicație editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
 Secretar redacție Vasilica Onofrei,
 tel. 0741 706 602, 0761 621 994,
 redactor_sef@yahoo.com
 www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
 susținerea acestei publicații, dar și pentru
 activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
 primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000
 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Colectă pentru refacerea acoperișului casei parohiale

Ploile din ultima perioadă au scos în
 evidență problemele majore ale acoperișului de
 la casa parohială, care necesită intervenție de
 urgență, pentru a stopa curgerea apei prin
 tavane. Lucrările de reparații au început deja și
 am dori, în primă urgență, să refacem zonele
 cele mai critice.

Apelăm la ajutorul tuturor celor care ne
 pot sprijini pentru refacerea acoperișului, a
 cărui tablă și șarpantă au fost profund afectate
 în ultimele decenii.

Puteți face donații către Parohia Toma
 Cozma, prin virament, în contul RO 38 RZBR
 0000 0600 0027 6450, Raiffeisen Bank Iași, iar
 în numerar la domnul Ing. Gheorghe Aioanei,
 sau la pangarul parohial, doamnei Aurica
 Raveica

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o lectură plăcută!

Citește și informează-te !

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la
 dispoziție o gamă largă de cărți religioase și
 de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminică, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
 petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
 irina_danila93@yahoo.com

Program liturgic în această săptămână

◆ **Astăzi, duminică, 27 iulie, Sfântul Mare Mc.
 Pantelimon**

- **ora 8.00**, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- **ora 18.00**, Acatistul Icoanei Maicii Domnului
 "Prodromița". În cadrul acestei rugăciuni este expusă
 spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a
 Maicii Domnului „Prodromița”, ce poartă
 binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de
 pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al
 mănăstirii Prodromul de la Athos..

◆ **Marți, 29 iulie,**

- **ora 18.00**, Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

◆ **Vineri, 1 august, Începutul Postului Adormirii Maicii
 Domnului**

- **ora 18.00**, Slujba Sfântului Maslu
- Aceasta este prima zi din Postul Adormirii Maicii
 Domnului, al Sfintei Marii sau al Sântămăriei, care
 durează două săptămâni, până joi, 14 august.

Postul Sfintei Marii este așezat întru cinstirea Maicii
 Domnului, a vieții sale curate și pline de virtuți, a devoțiunii
 și ascultării sale față de Dumnezeu, dar mai ales a
 privațiunilor și suferințelor pe care le-a cunoscut ca mamă a
 Celui condamnat și răstignit.

Sfântul Simeon al Tesalonicului arată că însăși
 Maica Domnului s-a pregătit prin postire spre trecerea ei la
 cele veșnice, motiv pentru care, până astăzi, postul întru
 cinstirea ei premerge sărbătoarea Adormirii Maicii
 Domnului. Asprimea acestui post, fiind dezlegare la pește
 doar în ziua Schimbării la Față (6 august), îl asociază
 Postului Mare, cu singura deosebire că, acum, în sezonul
 legumelor și al fructelor, este mult mai ușor de ținut și chiar
 indicat pentru o cură de vitamine atât de necesară și pentru
 sănătatea trupului.

În postul Sfintei Marii este indicat a se citi Paraclisul
 Maicii Domnului, mai cu seamă al doilea Paraclis, care se
 găsește în Ceaslov și în cărțile de rugăciuni.

Vă dorim post ușor și ziditor !

◆ **Sâmbătă, 2 august,**

- **ora 18.00**, Slujba Vecerniei

◆ **Duminică, 3 august,**

- **ora 8.00**, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- **ora 18.00**, Acatistul Icoanei Maicii Domnului
 "Prodromița". În cadrul acestei rugăciuni este expusă
 spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a
 Maicii Domnului „Prodromița”, ce poartă
 binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de
 pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al
 mănăstirii Prodromul de la Athos.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șaptea după Rusalii

**Astăzi: Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor
 Pantelimon**

Înainte celui cu chip și nevinovăție
 îngerească, a vrednicei slugi a
 Domnului nostru, care prin nestrămutată
 credință s-a învrednicit a sta alături de
 scaunul nemuritorului împărat,
 Pantelimon, ridicăm rugăciunile noastre
 și cerem să ne asculte durerile și cu
 puterea ce-i este dată de la Dumnezeu
 ca un doctor fără de arginți, să ne
 cerceteze degrab și să înlăture de la noi
 bolile sufletești și trupești, ca izbăviți cu
 platoșa bunătății sale, în tresăltări de
 bucurie, să-i cântăm: Bucură-te, Mare
 Mucenice și tămăduitorule
 Pantelimoane!
**(Condac 1, Acatistul Sfântului
 Pantelimon)**

**Evangelia duminicii
 Matei 9, 27-35**

Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum

27. Și plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El și
 strigau și ziceau: "Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!"
 28. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a
 întrebat: "Credeți că pot să fac Eu aceasta?" Ei I-au zis: "Da,
 Doamne!"
 29. Atunci S'a atins de ochii lor zicând: "Fie vouă după credința
 voastră!"
 30. Și s'au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime,
 zicând: "Luați seama, să nu știe nimeni".
 31. Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela.
 32. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon.
 33. Și scoțându-i-se demonul, mutul a vorbit. Iar mulțimile se
 minunau, zicând: "Așa ceva niciodată nu s'a arătat în Israel!"
 34. Dar fariseii ziceau: "Cu domnul demonilor îi scoate pe
 demoni".
 35. Și Iisus străbătea toate orașele și satele, învățând în
 sinagogile lor, propovăduind Evangelia împărăției și vindecând
 toată boala și toată neputința în popor.

Cu eforturi susținute, s-a reușit în această săptămână
 sistematizarea pe verticală a terenului din zona aleii ce s-a
 construit prin cheltuiala familiei Vicoveanu Viorel și Ana.

Astfel, s-a evacuat piatra și betonul rămas, s-a îndreptat
 terenul, s-au înălțat straturile de flori cu pământ negru și s-au
 plantat flori. Mulțumim pe această cale tuturor celor care au
 donat florile, precum și celor care au prestat munca fizică și au
 adus terenul la forma finală.

Sfântul Vasile al Kineșmei despre orbirea duhovnicească

Atunci când citești istorisirile evanghelice despre minunile vindecărilor săvârșite de către Domnul, dai atenție, fără să vrei, descrierii mijloacelor acestor vindecări. Domnul vindecă rareori numai cu cuvântul sau numai cu rugăciunea. De obicei, vindecării îi premerge un oarecare gest fizic sau o atingere; mai mult decât atât, metodele folosite de Mântuitorul sunt foarte diverse, nu se repetă aproape deloc și sunt întotdeauna adaptate particularităților cazului respectiv. Ba îl ia pe bolnav de mână, ajutându-l să se ridice (v. Mc. 1,31; 5,41; 9, 27), ba își bagă degetele în urechile surdului (v. Mc. 7,33), ba își pune mâinile pe ochii orbului (v. Mc. 8, 25), ba Se atinge de bubele leproșului, spunând: „*Curățește-te!*” (v. Mc. 1,41). Uneori cere de la bolnav să facă ceva, o mișcare (v. Mc. 2, 11; 3, 5). La rândul lor, oamenii care cereau ajutor de la Domnul Iisus Hristos se străduiau, mai întâi de toate, să se atingă de El sau de haina Lui (v. Mc. 3,10; 5,27-28; 6,56).

Bineînțeles, aceasta se explică, în parte, prin faptul că de la El emană o putere harică, tămăduitoare (v. Mc. 5,30), care acționa asupra bolnavilor prin atingere – dar, pe de altă parte, e limpede că Domnul, folosind diferite metode de vindecare, urmărește niște scopuri ale Sale aparte.

Știm deja că o condiție indispensabilă a vindecării bolnavilor era *credința lor* în Mântuitorul. *Fie vouă după credința voastră*, spunea Domnul de obicei, și, ca să-l faci pe om mai receptiv la puterea harică a tămăduirii, Se străduia în primul rând să deștepte în el această credință. Gesturile și atingerile de care Se folosea slujesc aceluiași scop.

Pentru om este incomparabil mai ușor să creadă în posi-bilitatea însănătoșirii dacă simte atingere pe locul bolnav. Simplul cuvânt ori simpla privire nu pot produce un efect de aceeași intensitate. În anumite cazuri – ca, de exemplu, cu cel surd – a fost folosit poate singurul mijloc posibil pentru a-i da de înțeles bolnavului și a-l convinge că Domnul vrea să-l tămăduiască. În orice caz, în domeniul credinței gestul palpabil sau faptul real, simțit sau trăit personal de om, este incomparabil mai convingător decât vorbele. Atunci când Domnul Se atinge de bolnav, acesta vedea și simțea că este vindecat. La mărturia auzului se adăuga mărturia de două ori mai puternică a văzului și a pipăitului, și cu acest reazem credința slabă se întărea.

„*Credința numai din auzire*” este cu mult mai slabă decât credința care vine din lucrurile trăite personal, în care omul a participat în mod activ sau pasiv.

Și mai rea, și mai primejdioasă pentru om este însă starea așa-numitei orbiri duhovnicești, care se manifestă de obicei sub două forme: *orbirea credinței și orbirea dragostei*. Orbirea fizică îi aduce omului o mulțime de amărăciuni și de neajunsuri, dar sufletul, în manifestările sale înalte, suferă relativ puțin din această cauză; adeseori, insuficiența impresiilor exterioare sporește bogăția trăirilor lăuntrice, care se dezvoltă în locul lor, și viața duhului chiar are de câștigat în multe privințe, datorită concentrării și adâncirii în sine a omului. *Domnul înțelepțește orbii*, spune cuvântul lui Dumnezeu. Lipsa vederii este compensată de ascuțirea altor simțuri, de puterea atenției și a gândirii și de profunzimea conștiinței de sine.

Orbirea duhovnicească doboară sufletul, îl schilodește, silindu-l să ducă o viață incompletă, și îi oprește cu desăvârșire dezvoltarea duhovnicească, duce la pierzare și descompunere.

Prima formă a orbirii duhovnicești – orbirea credinței - constă în aceea că omului îi este cu totul inaccesibilă și de neînțeles lumea duhovnicească, adică lumea ființelor duhovnicești și a trăirilor duhovnicești în împărtășire cu acestea. Omul nu o știe, nu o simte, fiindcă nu crede și nu poate să creadă.

Pentru folos duhovnicesc

Doamne, în seara asta, te rog ceva special... Ruga unui copil ...

“Doamne, în seara asta, te rog ceva special ... Transformă-mă într-un televizor, ca să-i pot lua locul. Mi-ar plăcea să trăiesc cum trăiește televizorul în casa mea. Cu alte cuvinte, să am o cameră specială, unde să se reunească toată familia în jurul meu. Fă să fiu luat în serios. Să fiu în centrul atenției, așa încât toți să mă asculte fără să mă întrerupă sau să discute. Mi-ar plăcea să mi se dea atenția deosebită care este acordată televizorului atunci când ceva nu funcționează ... Și să-i țin de urât tatei când se întoarce acasă, chiar și atunci când vine obosit de la muncă. Și mama, în loc să mă ignore, să stea cu mine când e singură și plictisită. Iar frații și surorile mele să se certe ca să poată sta cu mine ... Și să distrez toată familia, chiar dacă uneori nu spun nimic. Mi-ar plăcea să simt că lasă totul deoparte ca să stea câteva minute alături de mine. Doamne, nu-ți cer prea mult. Doar să trăiesc cum trăiește orice televizor.”

Apostolul duminical

Romani 15, 1-7

1. Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră.
2. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire.
3. Că și Hristos n-a căutat plăcerea Sa, ci, precum este scris: "Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra Mea".
4. Căci toate câte s-au scris mai înainte, s-au scris spre învățătura noastră, ca prin răbdarea și mângâierea, care vin din Scripturi, să avem nădejde.
5. Iar Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alții, după Iisus Hristos,
6. Pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos.
7. De aceea, primiți-vă unii pe alții, precum și Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu.

Scurtă exegeză patristică - Sfântul Ioan Gură de Aur -

«Suntem datori – zice. Și cu ce suntem datori? „Să purtăm slăbiciunile celor neputincioși”. Ai văzut cum i-a înălțat cu laude, numindu-i nu numai tari, ci și punându-i în același rând cu el? Și nu numai atât, ci îi și atrage spre ceva mai bun și folositor, și fără nici o greutate. „Tu – zice el – ești mai tare, mai puternic decât acela, așa că dacă tu te vei pogori la el, cu nimic nu ești lezat, pe când dacă tu nu-l vei ajuta, el va trece prin cea mai mare primejdie”. Și nu zice „pe cei slabi și neputincioși”, ci „slăbiciunile celor neputincioși”, atrăgându-i și mișcându-i spre milă către aceia, după cum zice și în alt loc: „Voi cei duhovnicești îndreptați-l pe unul ca acesta cu duhul blândeții” (Galateni 6, 1). „Ești tare? Atunci dă lui Dumnezeu, care te-a făcut așa, răsplata cuvenită; și îi vei da atunci, când vei îndrepta slăbiciunea celui neputincios”. Și noi am fost slabi și neputincioși, însă prin harul lui Dumnezeu am devenit tari și puternici. Aceasta nu numai aici trebuie a o face, ci și cu toți ceilalți neputincioși, ca de pildă: dacă cineva este iute la mânie, dacă este batjocoritor, sau dacă are și vreun alt cusur de felul acestora, pe toți aceștia poartă-i în spate, adică suferă din necazurile și lipsurile lor. Și despre cum s-ar putea face aceasta, ascultă ce zice cele ce urmează.

„Și să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire” (15, 2).

Ceea ce el spune aici, astfel se explică: „Ești tare și puternic? Apoi atunci cel slab și neputincios să face dovada puterii tale, el să cunoască puterea ta, lui să-i faci spre plăcere”. Și n-a zis simplu „lui să-i faci plăcere”, ci a adăugat imediat: „la ce este bine”, și nici spre bine oricum, ca să nu zică cel desăvârșit: „Iată că îl trag cu sila spre bine”, ci a adăugat încă: „spre zidire”. Așadar, chiar de ai fi bogat; chiar de ai fi sub o stăpânire înaltă, tu să nu îți faci ție pe plac, ci fă plăcere săracului și celui neputincios, căci numai așa te vei bucura de adevărata

slavă, și vei aduce mare folos. În cele pământești slava zboară iute de la noi, pe când în cele duhovnicești rămâne pentru totdeauna, dacă ceea ce faci, faci spre zidire. De aceea Apostolul pretinde aceasta de la toți fără deosebire; nu cutare sau cutare, ci „fiecare din noi”. Apoi fiindcă a poruncit ceva mare, de vreme ce a îndemnat pe cel tare de a uita chiar de desăvârșirea lui, numai și numai să poată îndrepta slăbiciunea celui neputincios, de aceea iarăși pune la mijloc pe Hristos, zicând: „Că și Hristos n-a căutat plăcerea Sa” (15, 3).

Aceasta o face Apostolul pretutindeni, căci de pildă când vorbea despre milostenie, tot pe Hristos îl pune la mijloc, zicând: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos, că El, bogat fiind, pentru voi a sărăcit” (II Corinteni 8, 9), cum și atunci când îi îndemna spre dragoste, tot pe El îl ia drept pildă și zice: „după cum și Hristos a iubit Biserica” (Efeseni 5, 25), ca și acolo unde îi sfătuia de a suferi rușinea și primejdiile, când tot pe El îl pune înainte, zicând: „Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei” (Evrei 12, 2). Tot așa și aici îl arată pe Hristos făcând spre plăcerea altora, și nu spre plăcerea Sa; ba încă amintește și de pasajul în care proorocul David mai înainte a strigat: „Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu” (Psalmi 68, 9).

Dar ce înseamnă „nu a căutat plăcerea Sa”? Adică: era cu puțință ca să nu fie ocărât, era cu puțință ca să nu pătimească ceea ce a pățimit, dacă ar fi voit să se gândească la ale Sale; însă El n-a voit așa, ci fiindcă s-a gândit numai la ale noastre, de aceea a lăsat la o parte pe ale Sale. Și de ce oare n-a spus, că S-a deșertat pe Sine, adică S-a făcut om? Fiindcă n-a voit să spună și să arate numai aceasta, că el S-a făcut om, ci și că a fost ocărât, și -a căpătat un renume rău din partea multora, fiind crezut de ei ca slab și neputincios. „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El” (Matei 27, 42). De aceea Apostolul a amintit aici numai de faptul acela, care îi era folositor în cazul de față, și arată mai mult încă decât a fâgăduit, căci el nu numai pe Hristos îl arată ca ocărât, ci și pe Tatăl. „Ocările celor ce te ocărăsc, zice, au căzut asupra mea”. Ceea ce spune el aici aceasta înseamnă: „Nimic nu s-a întâmplat nou, nimic străin, căci aceia care se îndeletniceau de a-L ocări și în Legea veche, tot aceia s-au sculat și acum ca turbați și asupra Fiului”. Aceasta s-a scris pentru ca și noi să imităm pe Hristos. Deci Apostolul, plecând de la această idee, mai departe îi încurajează și-i îndeamnă la răbdare în ispite.

„Căci toate câte s-au scris mai înainte, s-au scris spre învățătura noastră, ca prin răbdarea și mângâierea, care vin din Scripturi, să avem nădejde”(15, 4), adică, să nu cădem, căci luptele noastre sunt multe și variate: sunt lupte lăuntrice, sunt și lupte din afară; însă noi întărindu-ne și mângâindu-ne din Scripturi, dăm dovadă de răbdare; și când viețuim în răbdare, atunci stăm în nădejde. Amândouă acestea – răbdarea și nădejdea – se sprijină una pe alta și la un loc vin din Scripturi.»

Text cules de Vasilica Onofrei